

2004/1(30)

Teesie

apie mokinybę Kristuje...

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos leidinys

REDAKCIJOS SKILTIS

Ilga mokinystė

Ar nepabosta, kai jus vis kažkas moko? Dėstytojai, vadovybė, dvasios tėvas, klebonas, tėvai, vyresni broliai. Ir dar Jėzus.

Mūsų pamokos labai įvairios: retkarčiais sunkios, kartais nuobodžios, žaismingos, subtilios arba tiesmukos, keistos, įspūdingos skaudžios ir tokios nepakartojamos. Žinoma, juk čia Seminarija – lavybos ir daugiariopo augimo vieta.

Vis dėlto neramu: kuo daugiau išmoksti, tuo nedrąsiau. Tampa aišku, kiek daug dar nemoki, o kokių apstybių taip niekad ir neišmoksi. Jautiesi kaip antriems metams vis paliekamas studentas. Seminarijoje, gyvenimo universitete ir Jėzaus mokykloje tikrų tikriausio mokinio dalia apdovanoti ne tik klierikai, bet ir dėstytojai, ugdytojai, Rektorius, klebonai ir vyskupai.

Vargu ar Jėzaus mokinystės iki galo galima kur nors išmolti. Pačio tikriausio Jėzaus sekimo teks mokytis visą gyvenimą. To mokėsi ir apaštalai, ir mums pažįstami kunigai, kuriuos laikome autoritetais.

Jėzaus mokymas – nelabai panašus į migdantį profesoriaus dudenimą. Jėzus kartais taip kūrybingai pamoko per mielus ir nemielus žmones ne tik žodžiu, žvilgsniu, gestu, bet ir keista, neįprasta situacija. Jis net konflikte randa vietas. Išminties ar kokių patarimų pažeria per murziną vaikėzą, žmogų su negalia, paguodžia per tą, kuris nuolat šaiposi. Jėzus įsiterpia tarp mūsų išsižadėjimų ir išpažinimų, tarp neapykantų ir simpatijų, tarp nuoširdumo ir veidmainystės. Tokia Jo mokykla.

Nieko ypatingo, bet vis dėlto nuostabu, kad Jis visai nesidrovi būti šalia mūsų. Gal ir Tu esi tas, per kurį kitas žmogus pastebės Jėzaus veikimo ženklus? Iš mūsų elgesio, kalbos, bendravimu nešamos nuotaikos kiti kažką įsimins, išmoks arba supras. Ar tai nepabudina atsakomybės?

Ar viskas „dzin“?

Saulius Bužauskas

IŠ DIENORAŠČIO

Parodyti Jėzų

Paties pavyzdgingiausiojo Jėzaus mokinio tarp apaštalų veltui ieškotume. Jie visi tarytum susitarę didžiausių išbandymų akimirkomis užmiega arba išsibėgioja, palikdami Jėzų vienui vieną. Vis dėlto ne vieną. Jį lydi Marija. Gal tai motiniškas įkyrumas, noras visada žinoti, ką veikia mano Sūnus. Bet palaimintas tas įkyrumas. Tai tikras ištikimybės ženklas ir paties tikriausiojo mokinio pavyzdys. Žinoma, gal tai kiek saldoka, nusibodę, nes šimtus kartų snūduriuojant girdėta per klebonų pamokslus ir kai kam atrodis, kad per daug išpūsta. Ką gi, jūsų valia. Bet galima paprovokuojant pasiūlyti ir kitą kelią. Tiesiai prie Kristaus.

Mūsų Bažnyčios tikėjimo centras – Jėzus Kristus. Jis mums yra viskas: Draugas, Atpirkėjas, Išganytojas, paties Dievo Apreiškimas, visų mūsų ieškojimų Kaltininkas ir Darbdavys. Galime tikėti į Kristų ir būsime išgelbėti. To pakanka, norint patekti į Dievo karalystę. O kur tada Mergelė Marija?

Pagimdė Jėzų ir pasitraukė? Dėl savo išrinktumo paimta į Dangų ir stebisi Dievo veidu žavesiu? Šventajame Rašte Marija per daug negražbyliauja ir nedaro stebuklų. Ji klausosi ir viską, ką išgirdo dedasi atviro širdin. Marija tie-siog yra. Su Jėzumi, su Jo mokiniais ir su Bažnyčia. Mūsų krašto ir daugelio pasaulio bažnyčių paveikluose Mergelė Marija kaire ranka laiko vaikelį Jėzų, o dešine į jį rodo.

Visas Marijos darbas – rodyti pasauliui Jėzų. Moteriškai subtiliai, kantriai ir nuolat. Būdama tikra Mama, ji neužstoja savo Vaiko, bet kviečia žiūrėti į Jį. Čia ir yra visa jos išmokta mokinystė. Čia ir galima Mariją įsimylėti. Dėl to jai prilipo daugybė titulų, statytos prabangios bazilikos ir bažnyčios, sukonstruoti puošniausi altoriai. Para-

doksas: galima be Marijos apsieiti, žingsniuoti prie Jėzaus, bet jos vengdamas, atsitrenki į žvilgsnį. Tas jos žiūrėjimas, motinystė paliečia daugybę širdžių. Ir vien tik tam, kad parodytų Jėzų.

Žmonės bijo Dievo, bet jiems visai nebaugu prie Marijos. Nes ji nebara, negrūmoja, bet tyli. Maldoje įsikibus Mergelėi Marijai už rankos, jau daug drąsiau stovėti Dievo akivaizdoje. Kūrinių besirūpinatis Dievas iš savo malonės pertekliaus dovanojo žmonėms Mariją, kad jiems būtų lengviau išverti.

Visiems krikščionims būna akimirkų, tenka pabūti dykumoje, kai nesimato išėjties, kai bet kokios problemos tampa panašios į pasaulio pabaigą, kai atrodo, kad Dievas tyli, snaudžia arba Jo visai nėra. Tarytum Jis atostogautų, palikęs savo žmones vienut

nutėlius. Tada lieka Marija, išgyvenusi siaubo naktį po kryžiumi. Ji visada ten, kur verda sumaištis ir vyksta svarbūs įvykiai. Visi Marijos apsimėškimai, Bažnyčios patvirtinti ir dar tik kruopščiai tiriami, vyko ten, kur yra ar bus sunkiausia. Marija lydi savo Sūnaus sekėjus, ypač tuos, kurie visų pašiepiami, atstumiami, visiškai niekam nereikalingi. Marija skuba padėti ne tik jiems, bet ir visiems, kurie tik šaukiasi jos pagalbos. Marijos pagalbą net ir

sunkiausiose situacijose toks veiklus, kad žmonės ją pavadino Negalimų Dalykų Motina. Todėl prie garsiausių Marijos paveikslų prikabinta daugybė votų – padėkos ženklų. Krikščionys niekuomet nepaliauja žiūrėję į Mariją, geriausią ir kančiausią Jėzaus mokyklos mokinę ir vadinę savo Pagalba, Užtarėja. O varstydami rožinio karo-liukus, daugybė Jėzaus mokinių ne-nustoja prašę jos maldų...

Mantas MASIOKAS (IV k.)

DIEVO KARALYSTĖS LINK

Sekti Kristų – įdomu...

Per savo patirtį, įgūdžius, kasdienį vadovavimą, bendravimą su konfratrais ir visa Seminarijos bendruomene, per klierikų maldas ir „palaiminimus“ mūsų Rektorius taip pat yra Jėzaus pamokomas. Ar iš tiesų šį mokinį pažįstame? Kažką naujo sužinoti ir tarp eilučių įskaityti apie kasdien taip dažnai matomą žmogų mums gali padėti visai paprastas dalykas – abėcėlė. Nuo jos prasideda kiekvieno mokinio kelionė.

ABC... jau turbūt seniai pamiršome, kaip šios raidės pradėjo mūsų lavybos kelią. Šiandien, skubiai bėgiodami rašto primargintomis eilutėmis, net nesusimąstome, kokia kukli buvo pradžia: pirmosios raidės, pirmieji skiemenys, pagaliau žodžiai ir sakiniai.

Aš esu kunigas.

Bandymai mane suprasti yra sudėtingas, o gal net ir pavojingas dalykas ☺.

Citrina puodelyje juodos arbatos be cukraus – mano ryto gėrimas.

Dievas atėjo į mano gyvenimą stebuklingu būdu, ir kartais jaučiuosi taip, tarsi viso pasaulio istorija būtų rašoma man.

Evangelijos realumas mane vis labiau stebina ir kelia vis didesnę susižavėjimą.

Fa # – tonacija, kurioje, pasak didžiai gerbiamo M. Masioko, aš giedu.

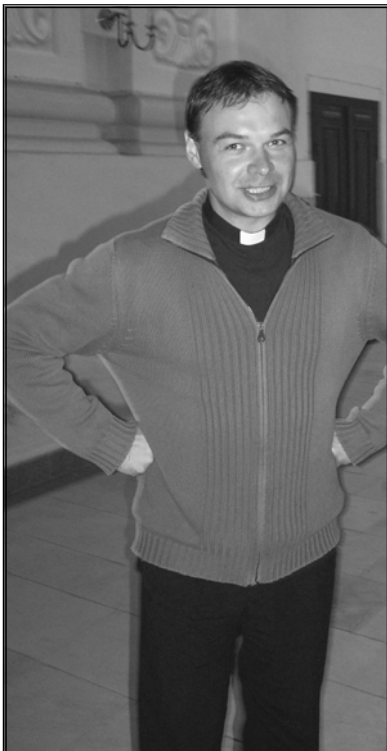
Gandras mane atnešė į šį pasaulį prieš 30 m.

Haičio vakaruose yra Kuba. Tai va, ten aš buvau.

Išvaizda – dar ne viskas.

Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, viso pasaulio ir mano Atpirkėjas.

Kunigystė man reiškia ne tik tarnystę, bet ir vienintelį mano šansą laimėti amžinąjį gyvenimą.

Labiausiai Dievo galybė apsirėškia mūsų silpnume. Palaimintas, kas tą atrado ir nebijo tuo gyventi.

Magnificat giesmė nuolat lydi mano gyvenimą.

Noriu Dievo akimis pažvelgti į tikrovę.

Optimistinis požiūris į gyvenimą man labai padeda, net kai esu nusiteikęs pesimistiškai.

Poilsio forma, kuri bene labiausiai patinka – kalnų slidinėjimas.

Robertas.

Sakyčiau, ši raidė galėtų ir kitos vietos pasieškoti...

Šalaševičius.

Tuo tikriausiai labai sunku patikėti, bet stodamas į seminariją, buvau tvirtai įsitikinęs, kad visą gyvenimą kle-

bonausiu kaime.

Užsienio kalbų mokėjimas atveria kelią naujų pasaulių atra-

dimams.

Vienas sunkiausių dalykų man – sugalvoti kaip panaudoti laiką, kuomet nesimeldžiu ir nedirbu.

Zzz..., kaip nemėgstu visokių zyzeklių, niurzglų, nuolat nepatenkintų, murmančių, besiskundžiančių ir pan.

Žodžiai, čia parašyti, tėra šešėlis tikrovės, kurioje esame.

Atrasti kažką nauja

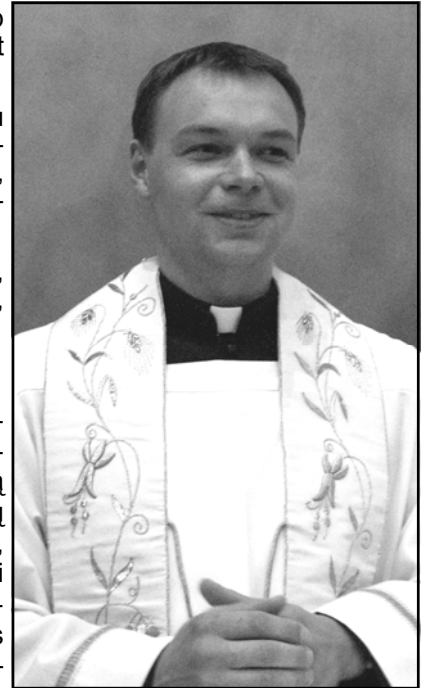
Kiekvienos pradžios kuklumas yra gluminantis. Pirmą kartą pamatęs poros dieną kūdikį negalėjau patikėti, kad iš jo gali išaugti žmogus. Dabar tam vyrui jau penkeri, jis laksto, kalba, o kompiuterinių žaidimų srityje esu beviltiškai nuo jo atsilikęs. Kukli pradžia būdinga ir Dievo darbams tiek gamtoje, tiek Išganymo istorijoje – didžiosios upės, gyvūnijos pasaulis, Bažnyčia, mūsų sudievinimas... Dievo nuolankumas atsiskleidžia nesibaigiančia kantrybe laukti, kol ateis laikų pilnatvė. Tokia kantrybė būtina tam, kad išsipildytų kiekvienas Jo didis užmojis.

Išpuikę žmonės linkę slėpti savo nemokėjimą. Ypač gėda prisipažinti turint kažkokių elementarių spragų savo žinių lobyne. Mažai kam patinka vėl sėstis į pirmoko suolą ir pradėti nuo ABC. Atsitinka ir taip, kad žmogus pasmerkia save ilgalaikiai kančiai, slėpdamas savo nemokėjimą. Tuomet belieka viltis, kad jis išdrįs nusižeminti ir leis sau mokyti. Naujumas turi galią iš esmės perkeisti gyvenimą ir jį užauginti.

Išpuikę žmonės linkę slėpti savo nemokėjimą. Ypač gėda prisipažinti turint kažkokių elementarių spragų savo žinių lobyne. Mažai kam patinka vėl sėstis į pirmoko suolą ir pradėti nuo ABC. Atsitinka ir taip, kad žmogus pasmerkia save ilgalaikiai kančiai, slėpdamas savo nemokėjimą. Tuomet belieka viltis, kad jis išdrįs nusižeminti ir leis sau mokyti. Naujumas turi galią iš esmės perkeisti gyvenimą ir jį užauginti.

Įgudę vienuose dalykuose, kituose visą gyvenimą liksime pradinukai. Jei išlaikysime atvirą širdį, imlų ir ieškantį protą, sutikti žmonės, įvykiai, kiekviena nauja situacija taps proga išmokyti kažką daugiau. Lengva klijuoti senas etiketes ir tingiai tūnoti savo tariamame visažinojime. Bet žmogumi tapęs Dievas vis rūpinosi sukurti kažką naujo, kad žinia apie prisiartinusią dangaus karalystę klausytojams būtų įdomi (plg. Lk 13,18).

Dėl to Kristaus sekėjų mokinystė yra amžinai įdomi. Būtų tikra pagunda manyti, kad apie Jėzų jau viską žinome (plg. Mt 13,53-58). Kiekvieną rytą galime vis iš naujo atrasti Dievo siųstojo Mesijo tikrąjį veidą, spinduliuojantį džiaugsmu ir amžinąja garbe; kas rytą galime naujai žvelgti į „gerai“ pažįstamus brolių veidus ir juose įskaityti Dievo šlovės apsi-reiškimą.

PAŠNEKESIŲ MENĖJE

O visa kita bus pridėta...

Su Jo Ekscelencija Juozu Tunaičiu susitikau spalio pradžioje, kai buvo minima Mokytojo diena. Tad po nurimusio šventinio šurmilio, lydėjusio Vyskupo penkiasdešimties metų kunigystės minėjimo renginius ir susitikimus, derėjo kalbėti apie mokytojo ir mokinio tarnystes. Susėdę prie stalo, vartėme senus laikus primenančius nuotraukų albumus, bandėme prisiminti giliausias patirtis ir išgyvenimus, ieškojome atsakymų į svarbius kunigo gyvenimo klausimus. Gera buvo girdėti Ganytojo svarstymus – paprastus, bet daug sakančius ir pamokančius.

1954 metai jau seniai istorija. Jums tie metai yra kunigiškosios tarnystės pradžia. Kokiomis idėjomis degė Jūsų širdis, kai palikote Seminariją?

Visi tik baigę seminariją labai veržėmės į darbą. Į pirmąją savo darbo vietą – Palūšės parapiją – iš Ignalinos atkuliavau pėsčias. Žmonės kasė bulves, o mane pristatinėjo kaip naują kleboną.

Ar pamenate pirmąsias Šventąsias Mišias ir pirmuosius patarnavimus krikščionims? Kas labiausiai džiugino ir liūdino dalijant Dievo malonės dovanas?

Žinoma, atsimečiau savo primicijas. Vėliau sužinojau, kad vienas jaunuolis, tądien išklausęs mano pamokslą, nusprendė tapti kunigu. Tai Dievo nuopelnas, kad žodis, vaizdas ar iškilinė krito į to jaunuolio širdį. Aš buvau tik masalas.

Pirmasis patarnavimas – ligonio aplankymas. Pagal tuometinį paprotį į kaimą važiuovome su arkliu: vežėjas sėdėjo priekyje, o aš su Švečiausiuju Sakramentu – už jo nugaros. Keistai atrodė, kad važiuoju su Kristumi ir kartu ruošime žmogų amžinybei.

Pamenu, kaip kruopščiai ruošiausi pirmajam sekmadienio pamokslui. Greit įsijungiau į darbą. Lankiau parapijiečius, kviečiau juos į talkas ir daug bendravau. Žmonės buvo labai nuoširdūs. Dar ir dabar su kai kuriais buvusiais parapijiečiais susitinkame ir gražiai bendraujame.

Ar mėgdavote klausyti išpažinčių?

Taip. Nuolat mąstydavau, ką čia pasakius per išpažintis, kaip pagosti, suraminti, kaip kam pagelbėti.

Anksčiau parapijose keliomis eilėmis prie klausyklų žmonės sienas apstodavo ir ilgiausiai laukdavo! Jei kunigas nemėgsta klausyti išpažinčių, jo pašaukimas netikras.

Klausykla – kantrybės mokykla. Kartais kunigui reikia kur nors skubėti, o čia turi ramiai sėdėti ir klausyti, neskubinti, nepykti, nenutraukti.

Kaip jautėtės, kai Jus konsekrovo vyskupu? Ar pasikeitė Jūsų gyvenimo ritmas?

Kai sužinojau, kad tapau vyskupu, labai išsigandau. Neturėjau nė menkiausios nuojautos, jokių sugebėjimų ir ne tam buvau skirtas. Atrodė, kad pasaulis jau griūva. Kunigas gali dirbti su žmonėmis ir tiek daug nuveikti. O vyskupas – viršininkas ir dažnai nėra taip arti žmonių. Be to, ir santykiai su kunigais pasikeičia. Vyskupas dirba kurijoje, vyksta visur atstovauti Bažnyčiai.

Koks buvo Jūsų kunigo idealas? Ar pavyko per penkiasdešimt kunigystės metų priartėti prie turimos vizijos?

Jeigu jau būti kunigu, tai tik geru ir šventu. Taip linkėjo ir kiti kunigai. Svarbiausias dalykas būti kunigu ir padėti žmonėms. Kiek prie tokio tarnavimo priartėjau, tik žmonės ir Dievas gali spręsti. Buvau nusistatęs: jei kas kur nors kviečia, tai niekada neatsisakyti. Reikia išnaudoti kiekvieną progą.

Ar buvo pasitaikę neišnaudotų progų?

Kartą užsukęs į vieną pirkia, atradau sergančią moterį. Pasiteiravau apie sveikatą ir man toptelėjo mintis, kad nieko nelaukiant reikėtų išklausyti jos išpažintį. Bet sutariau, kad atvyksiu rytojaus dieną. Kai parvykau namo, gailėjau, kad tuojau pat neišklausiau jos išpažinties.

Kitą dieną važiuavau su mopedu pas tą ligonę, o per miškelį riedant tik liuokt ruda lapė skersai kelią. Man galvon dingtelėjo mintis – ar ne tik tos moteriškos siela bus išskridusi. Nuvažiuoju – tikrai ligonė ką tik mirusi. Reikėtų pasakyti, kad kartais atsitiktiniai dalykai suteikia tam tikrą reikšmę ir prasmę.

Dar atsimečiau vieną įvykį. Buvo didelė pūga. Pas mane su traktoriumi atvažiavo žmonės iš Baltarusijos. Tada sirgau gripu. Atvykėliai mane ragino važiuoti, bet pabijojau. Sutarėme, kad jie atvažiuos po savaitės, nes ligonė nebuvo labai silpna. O jie ir neatvažiavo. Bėda, kad neužsirašiau, iš kokio kaimo mane aplankė. Po to taip pat labai gailėjau. Mat kartais pražiopsai tiek daug progų žmonėms patarnauti. Visada reikia jausti atsakomybę už kiekvieną sielą.

Kodėl šiandien taip mažai jaunuolių atsiliepia į Kristaus kvietimą darbuotis Viešpaties vynuogyne? Kokios bus seminarijos po dešimties metų?

Ir pirmaisiais amžiais nebuvo daug sekančiųjų Kristumi. Tragedijos nebus ir po dešimt metų. Vis tiek atsiras tokių, kurie norės būti kunigais. Jėzus savo mokiniams sakė: jei šitie tylės, akmenys šauks.

Pašaukimai kartais atsiranda labai netikėtai. Reikia daugiau melstis, kad Dievas visuomet kviestų į mokinystę.

Kol pasaulis bus gyvas, tol ir seminarijos gyvuos.

Be abejonės, pasaulio vilionės labai didelės: televizija, sportas, pramogos. Bet ir tarp pasaulio suviliotųjų pasitaiko pašauktųjų – auksas ir pelenuose žiba.

Kitą vertus, daug kas priklauso nuo šeimų. Jei šeimos gausios ir pamaldžios, tai atsiranda pašaukimų.

Be to, jei sumažės kunigų, tai gal ir žmonės gailės. Tada pradės melstis, ir Viešpats duos pašaukimų ten, kur labiausiai jų reikia. Dievas palaiko pamaldžiuosius.

Kokiomis savybėmis turi pasižymėti šių dienų dvasininkas, kad galėtų būti laimingas?

Iš karto reiktų atmesti antrąją klausimo dalį. Juk Jėzus sakė: kas nori eiti paskui mane, teima mano kryžių ir teseka paskui mane. Einant į kunigystę, apie save reikia mažiausiai galvoti. Jei žmogus per daug mąsto apie save, tai jis nėra visiškai atsidavęs pašaukimui. Kristus irgi apie save nemastė. Jo vienintelis akstinas – eiti į žmoniją. Kunigui taip pat nereikia savęs atsiminti. Tik žiūrėti, kaip padėti žmonėms laimėti išganymą. Kunigas – maldos vyras. Noras vienas – tarnauti žmonėms. Jis turi būti pavyzdžiu kitiems. O visa kita Dievas prideda.

Ko šiandien trūksta jauniems kunigams?

Kartais trūksta idealizmo. Tačiau panašiai buvo ir seniau. Nėra pasaulyje kažko naujo. Bet visada lieka pasitikėjimas Jėzumi.

Šiandien Jus pažįstame kaip uolų nuodėmklausį, pamaldų ganytoją, ištikimą Dievo tarną. Norėtusi sužinoti, koks esate laisvalaikiu. Kokios pramogos Jus domina ir gaivina?

Kol nebuvau Vilniuje, tai turėdavau laisvalaikio. Palūšėje plaukdavau per ežerą. Vaikštinėjau po mišką. Važinėjau dviračiu prie upelio. Po II Vatikano Susirinkimo kunigo laisvalaikio neliko. Nebent atostogos. Išvažiuoji į tėviškę, ap-lankai giminaičius. Dar atlai-dai... Taip jau Dievo duota, kad kunigas apie laisvalaikį neturi kada nė pagalvoti.

Kokį pamenate linksmiausią nuotyki?

Kartą, man beklebonaujant Palūšėje, vieną gražią dieną su dviem klierikais plaukiojome valtimi po kelis ežerus. Kai reikėjo grįžti, pūtė smarkus vėjas, pakilo didžiulės bangos, apipildamos mus vandeniu. Plaukėme ežero pakraščiais, arčiau kranto, kad atsitikus nelaimėi, galėtume išbristi. Grįžome šlapi kaip ančiukai, bet labai laimingi.

Būta džiugių akimirų ir studijų laikais. Mano profesoriai buvo kupini jumoro ir pasakodavo daug linksmų istorijų.

Jei tektų viską pradėti iš naujo, kokį kelią rinktumėtės ir kodėl?

Jei tektų viską pradėti iš naujo, rinkčiausi tą patį kelią, nes jaučiuosi savo vietoje. Kam keisti į kitą?

Žinoma, buvo visokių svarstymų. Galvojau, kad tuo ar anuo būti gali bet kas. O kunigu – ne bet kas. Jei yra galimybė tapti kunigu, tai reikia tuo keliu ir eiti. Pasaulietines profesijas užims kiti.

Ko palinkėtumėte Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos auklėtiniams, kurie po metų kitų papildys kunigų šeimą?

Seminaristams norėčiau palinkėti daugiau mąstyti apie kunigystės pašaukimą, gerai jį iširti ir kaip galima geriau viską suprasti, visur ir visada stengtis vykdyti Dievo valią. Jei būti kunigu – tai tik su visu atsidavimu.

Nuoširdžiai dėkoju už Jūsų atvirumą, už tėviškus pamokymus ir jautrią širdį. Būkite pavyzdžiu visiems, sekančioms Kristų...

Kalbino Sigitas GRIGAS (VI k.)

Krikščionys, tęsdami Kristaus mokymus, Bažnyčioje klausosi vyskupų pamokymų. Ar visada mūsų krašto ir pasaulio ganytojų žodžiai svarbūs jums, apsisprendusiems būti artimais Jėzaus bičiuliais?

Atsargiai: Bažnyčia - pavojinga vieta, jei...

– ieškai saugumo nuo įkyraus ir negailestingo pasaulio ir jo rinkos dėsnių, nes šiandieninės technologijos sugeba mątyti ir per storas viduramžių katedrų sienas;

– bandai pasislėpti nuo kitų žmonių ar pabėgti nuo savęs, nes čia esi labiausiai matomas ir patiri daug vienatvės;

– mėgini užmaskuoti savo juodus darbelius, nes nėra nieko, kas vieną dieną nebūtų atskleista;

– nori patvirtinti savo teisumą kitų žmonių akyse, nes vis tiek kažkada būsi apkaltintas, apšmeižtas, nesuprastas ir atstumtas;

– viliesi savo tobulumo, gerųjų savybių patvirtinimo, nes visada atsiras nepatenkintų ir kritikuojančių;

– tikiesi sulaukti savo darbų, talentų ar įvertinimo, pagyrimo, apdovanojimo ar garbingo vardo, nes šioje firmoje tokie laurai kvepia tikrą tikriausia kankinyste;

– svarstai, kad šioje Pastogėje galėsi nieko neveikti ir turėsi ramų gyvenimą, nes tave nuolat baksnos vyresnybė, žmonės ir tarnybos padėjėjai;

– manai rasti sotumą, gėrybių apstumą ir sutaupyti nerūpestingai kasdienybei, nes turtuoliai vieną dieną gaudžiai pravirksta, o jų naudą iš tiesų galiausiai gaudo velniai;

– galvoji apie glaudžią bendrystę su šeimininke, nes tikriausiai pamiršai, kad ši įstaiga iš savo aktualaus terminų žodynėlio neištrynė žodžio *celibatas*, o tik dar riebiau jį pa-braukė;

O jei vis dėlto dar mintyji, kad Bažnyčioje nepavojinga, tai tavo tikėjimas iš tiesų yra didis. Beveik kaip garstyčios grūdėlis. Tik reiktų žiūrėti, kad to grūdėlio išjudinti kalnai tavęs neprišlėgtų...

Joseph Kardinolas BERNARDIN

ISPŪDŽIAI

Daugelis gali paliudyti, kad labiausiai įsimena tos Dievo duotos pamokos, kuriose galima pajusti nuotykių, netikėtumo ir iššūkio skonį. Visada su virpuliu prisimename pačias spalvingiausias mūsų gyvenimo akimirkas, kurios tikrai dosniai papildė mūsų patirtį, padėjo užmegzti naujus santykius, įdiegė kūrybiškumo ir paskatino veiklumui.

Viršūnių pilna kelionė

Rugpjūčio mėnesį keliaudamas po Prancūziją su vienu Tulono seminarijos dėstytoju, aplankiau garsiausias Prancūzijos šventoves, piligrimystės vietas. Kelionės viršūnė – susitikimas su mūsų Popiežiumi Lurde rugpjūčio 14-15 d. Labai sunkiai sirgdamas, Jonas Paulius II vis dėlto kaip piligrimas atvyko į Lurdą. Toks pasiryžimas leido man patirti artimą bendrystę su juo kaip su Jėzaus vietininku. Pamokslą dėl Popiežiaus negalios man buvo

labai sunku suprasti. Tačiau vėliau laikraštyje perskaičiau jo homiliją. Atmintin įkrito įžvalga apie Marijos apsilankymą pas Elzbieta: „Po Marijos *Magnificat* lieka tylą. Evangelijoje nekalbama apie Marijos trijų mėnesių tarnystę pas Elzbieta. Tuo mums tikriausiai norima pasakyti, kad gėris

nekelia triukšmo. Meilės jėga išreiškiama tyliai, kasdienėje kuklioje tarnystėje“.

Sekmadienį, prieš išvykdamas, Popiežius atvyko prie grotos tyloje pasimelsti. Visų piligrimų paprašyta laikytis tylos, neploti ir nekelti ovacijų. Įspūdinga būti nutilusioje minioje ir melstis su visų mūsų Vyskupu.

Šitokia patirtis padėjo Mariją iš naujo priimti kaip man labai artimą Jėzaus mokinytės pagalbininkę.

Vėliau aplankėme ir Bartres kaimelį, kuriame šv. Bernadeta ganė avis. Užsukome į kaimelio bažnyčią. Atsiklaupiau maldai, bet po kelių minučių priėjo ponias Assaf. Ta pati, kurios dėka keletas iš mūsų Airijoje atliko praktiką. Nustebau ir apsidžiaugiau. O ji paragino mane atsukti ir dirstelėti bažnyčios durų pusėn. Pažvelgiau ir... „apšalau“. Ten stovėjo mūsų Rektorius! Panašiai kaip koplyčioje, už mūsų nugarų. Gerai, kad pamaldžiai atrodo žiaurūs ☺. Nuo vadovybės „firminės“ šypsenos niekur nepabėgsi. Rektorius ir Prancūzijoje Rektorius.

Marius ŽITKAUSKAS (IVk.)

O, ta Vokietija, Vokietija...

Vasarą kartu su kitais Kauno, Marijampolės ir Telšių seminarijų klierikais Vokietijoje visą mėnesį studijavome vokiečių kalbą. Drezdene vienuolika klierikų iš Lietuvos gyveno skirtingose šeimose, kurios svečius maitino ir rūpestingai globojo.

Visi klierikai rytais kartu susirinkdavome į mokyklą. Iki pietų čia būdavo paskaitos, o po jų – savarankiškos studijos, kelionės. Tad susipažinome su Drezdenu, buvome kalnuotoje Saksonijos Šveicarijoje. Aplankėme parkus, zoologijos sodą, daug bažnyčių, pilių, muziejų, dailės parodų, meno galerijų, matėme, kaip gaminamas porcelianas. Turėjome progų pajusti įvairių laikmečių Vokietijos pasaulietinę ir bažnytinę dvasią. Įsimintiniausias buvo higienos muziejus. Čia eksponuojamas moderniai interpretuotas dekalogas, taip pat įrengtas žmogaus organų muziejus, kuriame senoviniai medicinos įrankiai labiau primena kankinimo rakandus.

Mūsų viešnagės metu kaip tik vyko garsioji Elbės šventė, simboliškai sujungusi ne tik vokiečių, bet ir kitas tautas, pro kurių kraštus teka ši upė. Prieš porą metų ta pati Elbė buvo labai pakilusi ir užliejusi ne vieną miestą. Įspūdingiausias šventės renginys – paradas. Jame dalyvavo it iš kapų prisikėlę žymūs vokiečių rašytojai, aktoriai, aludariai, vynininkai, politikai, menininkai, vi-duramžių aristokratai, kolūkiečiai, netgi pati karalienė. Mūsų nuostabą sukėlė merginų pulkelis. Merginos vaidavo Europos vals-tybes, o tarp jų buvo ir Lietuva.

Džiaugiuosi, kad per šią kelionę daugiau supratau krikščionių bendrystės svarbą. Keliavę klierikai aiškiai pasijutome Visuotinės Bažnyčios dalimi. Nors šioje Vokietijos dalyje krikščionių tik apie penkis procentus, jie labai drąsūs ir atviri. Dar iki šiol prisimenu vokiečių katalikų svetingumą. Jie mūsų niekada nebuvo matę, bet dosniai dalijosi daugeliu dalykų ir visada buvo labai nuoširdūs. Žodis *ačiū* čia nieko nepasako...

Deimantas BRAZIULIS (V k.)

Paskutinė tokia vasara

Prabėgusi vasara dovanuoja daug stovyklų. Net vaikų vardai pradėjo painiotis. Svarbiausia, kad visos iškylos baigėsi gerai – be aukų. Vaikai liko patenkinti iki ašarų, o šių buvo gausiai, kai važiuojant namo, teko atsiveikinti. Vieną patį didžiausią neklaužadą verkiantį kaip kačiuką iš obels teko nukelti net nuo stogo. Taip jau nesinorėjo jam važiuoti namo. O ir vadovai, baigę mojuoti nuvažiuojančiam vaikų autobusui, ne vienas pajutome keistą pėršėjimą akyse ir kurį laiką nesikalbėjome. Tiesiog tyliai bandėme „suvirškinti“ mintį, kad stovyklos baigėsi.

Nebereikės iki paryčių stengtis nuraminti neklauzadas, įkalbinėti miegoti, kad rytoj turėtų daugiau jėgų naujoms savo išdaigoms, keltis auštant, mat vaikai jau sukilę, ir, sprendžiant iš garso, nuvertė kažką stambaus, kas kelios minutės gesinti konfliktus ir kasdien kulniuoti tris kilometrus iki ežero ir dar tiek pat atgal, stengiantis įkalbėti neskinti nesunokusių obuolių, netrypti javų ir neertzinti pikty šunų, ožkų ir gaidžių. Arba surasti būdą, kaip juos atitraukti nuo pravažiuojančio arklio su vežimu, nes jei gerieji vietiniai žmonės sutiks juos pavežioti, tai užtruks tiek laiko, kad dienos programa greičiausiai nueis šuniui ant uodegos.

Visiems stovyklos dalyviams įsiminė daina apie kažkokį mažą keistos veislės šunelį, skambėjusi visu garsu bent keletą kartų per dieną. Vos ją išgirdus, imdavo skaudėti galvą. Mat vaikai rimtai ruošėsi talentų vakarui. Visa bėda, kad tas vakaras buvo numatytas beveik pačioje mūsų stovyklos pabaigoje. Bet rimtai ruošis jie pradėjo jau nuo stovyklos

pradžios. Visi patirti įspūdžiai liko kažkur toli. Dabar jaučiu dėkingumą vi– siems tiems, kurie mus priėmė. Susižavėjau stovykloje talkinusių jaunų žmonių pasiaukojimu. Jie skyrė savo atostogas tam, kad padarytų kažką gražaus. Nei daugiau, nei mažiau – mažą stebuklą, vieną iš tų, kurie mūsų gyvenimą daro spalvingesnį.

Viešpatie, mus apgavo...

Žmonės man sakydavo: „nieko naujo tu ten nepatirsi...“ Tai buvo netiesa. Būtent ten pirmą kartą savo gyvenime tramvajumi nuvažiavau nuo bėgių.

Su vienu klieriku pasiryžome misijoms (o žiūrėk, gal dar ir kankinystei) į motinėls Rusijos gilumas – siųskit į patį tolimiausią už-kumpį (suprask: užkampį)! Mūsų intencijos buvo tyros it Baikalo ežeras. Viešpats išgirdo karštas maldas ir atsidūrėme tokiame Rusijos kampe, kuris net patiems rusams yra tolimas – Kaliningrade.

Prisiklausę pasakojimų apie tenykščias baisybes, jau pasiruošėme priimti kankinių vainikus. Bet čia ir prasidėjo nusivylimas. Per sieną muitininkai mus ramiai praleido. Nei gumine lazda pažymėjo, nei prie kryžiaus kalė. Šitai skyrėsi nuo dvasios tėvų pasakotų istorijų apie šventuosius kankinius...

Girdėjome apie ilgametes Rusijos gamtos taršos tradicijas. Bet koks netikėtumas! Prie vieno miško puikavosi milžiniškas lozungas: „БЕРЕГИ РОДИНУ – МАТЬ ТВОЮ!!!“ Nors pliažai ir nusėti šiukšlėmis, bet tai toli gražu ne iš apsilėidimo, o iš nuolankumo. Mat ši tauta tokia nuolanki, kaip ir mūsų ketvirtakursiai. Jūros pakrantėse – gražūs pušynėliai. Šeimnininkai nusizeminimo tikslais čia palieka smulkių civilizacijos pėdsakų. Nejaugi kelsis į puikybę dėl gražaus pajūrio?

Girdėjome, jog Rusijoje vyrauja netvarka. Vos išlipusį iš autobuso mane „sutvarkė“ milicijos patruliai. Maloniai nusitempė į nuovadą, jie manęs „švelniai“ paprašė atiduoti visus narkotikus. Nes tai labai kenkia sveikatai ir pareigūnai negali leisti, kad užsienietis liktų pavojuje. Niekaip neprisiminiau, kad būčiau tokių dalykų kur nors įsigijęs. Tvarkos sergėtojai nuoširdžiai pasisiūlė man padėti ir kruopščiai iškrėtė mano daiktus, o ypač piniginę. Milicininkai labai apgailėstavo, kad ir jų pastangos liko bergždžios. Daiktų sukrauti atgal jau nebesisiūlė. Matyt iš kuklumo...

Visai atsitiktinai sužinojau, kad pasiliekant ilgiau nei tris paras šioje komunizmo ir baimės nusiaubtoje valstybėje, reikia prisiregistruoti milicijoje. Prie milicijos durų žmonių eilė, kokios senais gerais laikais nebūdavo net prie dešros ar tualetinio popieriaus. Atidarius duris visi grūdosi į nedideles patalpas. Turbūt pirmąsyk gyvenime tiek ilgai buvau ir taip artimai bendravau su nepažįstamais asmenimis. Be galo stebėjau žmonių dosnumu: jie dovanojo savo brangų laiką, kad galėtų pabūti kartu ir pabendrauti. Koks atvirumas! Labai greitai atradome bendrą kalbą. Nuolat skambėjo švelnūs paraginimai nelįsti be eilės, monologai apie tai, kas turėtų eiti pirmesnis. Toks malonumas truko tris ar keturias valandas. Po kelių dienų džiaugsmo visą šią procedūrą turėjau pakartoti, nes užpildytus dokumentus reikėdavo atsiimti. Koks nuostabus evangelinis pavyzdys! Visi kartu ir vis per tas pačias siaurąsias duris...

Sklinda gandai, jog Rusijoje daug smurto ir maža gero elgesio. Visa tai vieni niekai, nes mums patiems teko regėti, kaip keli chuliganėliai auklėjo milicijos pareigūną. Smalsuolių būrys stebėjo kaip milicininkui pavyksta įsisavinti gero elgesio pamokas. Vardan solidarumo ir mes tapome smalsuoliais. Nejaugi taip abejingai ir praeisi pro šalį?

Kai atvykome į parapiją, tikėjomės išvysti žole apžėlusią bažnyčią, sutikti keletą davatų, pagyvenusį kleboną ir jo senutę šeimnininkę. O radome beveik baigtą statyti naują bažnyčią, keletą veiklų

seselių nazaretiečių, atvykusių iš Lenkijos, draugišką ir dosnų kleboną ir būrį jaunimo, tik ir telaukiančio kokį klieriką „paformuoti“.

Jums patarčiau: gandai per daug nepasitikėkite, o patys į misijas ištrūkite ir ant savo „kailio“ pabandykite. Juolab, kad vietinis klebonas, paragavęs mūsų Seminarijos atžalų formacijos vaisių, negalėjo sulaukyti nuostabos šūksnio: „Jūs laikėte gerąjį vyną iki šiolei...“

Algirdas TOLIATAS (V k.)

Kartais būna ir taip...

Rugpjūčio tryliktąją, nė gaidžiui nepragydas, kartu su jauniu pėsčiomis keliavau nuo Aukštadvario iki Pivašiūnų. Ėjome kalnais, kloniais, pakalnėmis, miškais, kaimais ir laukymėmis. Pradėjo ir kojų padai svilti, ir kojos žemėn linkti.

Po kelionės išsimaudžiau, o atsigavęs panorau melstis. Bažnyčioje labai uoliai sukalbėjau visą rožinį, Švč. Mergelės Marijos litaniją, maldas iš maldaknygės už kunigų luomą ir už savo giminės sveikatą. Dar pridėjau Liturginių valandų maldas, perskaičiau ištrauką iš Naujojo Testamento ir prisiminiau, kad vis užmirštu atlikti mąstymą. Dažnai pagalvoju, kad maldas labai tinka užbaigti mąstymu. Mąščiau mąščiau ir, galvą atrėmęs į suolo kampa, saldžiai užmigau. Kažkas pradėjo mane žadinti. Atsimerkiu, o prieš mane – būtybė baltais drabužiais. Angelas arba Dievas. Jis žiūri į mane ir juokiasi. Aš jo klausiu: ar priimsi? Balta būtybė palingavo galva. Suprask: mes priimame visus. Tada atsitokėjau ir supratau, kad dar nesu danguje, o tik jo prieangiuose – bažnyčioje. O kalbuosi ne su Dievu, bet klebono tarnu zakristijonu. Apie šį įvykį galvojau visą vakarą. Kitą dieną vėl meldžiausi ir nesupratau, iš kur toks didelis noras melstis ir melstis. Galop supratau, kad Dievas visai apie save primena ir kviečia niekada nepamiršti maldos. Dabar stengiuosi maldą pamilti, kad ji būtų ne tik pareiga, bet ir nuoširdus bendravimas su Dievu.

Laurynas VISOCKAS (I k.)

Skelbiamas grybų karas

Kai kas galėtų pamanyti, jog „grybų pjauti“ lengviausia miške, bet tai toli gražu nėra tiesa. Galbūt kaip tik miške tai ir yra sunkiausia padaryti. Šią tiesą teko patirti ir keliems klierikams, kurie vieną ankstyvą šeštadienį, apsiginklavę maišais, kibirais, krepšeliais ir peiliais, nuskuodė į Labanorą.

Užsipykę kuro, netikėtai atsidūrėme kažkokiam kemsyne. Neįprastomis sąlygomis mums pavyko pasimelsti rytmetinę, surasti vieną raudonviršį ir dar šį bei tą nuveikti. Supratome, kad be miškų mūzos toli nenukeliausi, todėl sustojome pasiimti Dubingių tėvelio, kuris atvėrė kai kurias grybų rinkimo paslaptis. Ir tikrai mums pradėjo geriau sektis. Pasitaikydavo, kad vieną kitą gryboką atrasdavome pirmiau už kirminus. Pririnkome vieną dėžę ir mums pasirodė maža.

Taip jau atsitiko, bet po kojomis mums labiausiai maišėsi raudonplaukės musmirės. Kai praeidavome pro šalį, jos, lyg norėdamos suvilioti, plazdendavo savo sijnėliais. Visai kaip gyvenime. Argi pasiduosime šioms intrigoms, nes esame rimti vyrai! Be to, dar ir iš dvasininkų luomo (bent jau potencialiai), todėl praeidavome jas ignoruodami. O vienai kitai, kuri pasirodydavo kiek įžulesnė, dar ir kepurę nuspirdavome.

Kai grybauti nusibodo, atidarėme fotoateljė ir, prisodinę grybų, bandėme kuo originaliau nusifotografuoti. Geriausia fotosesija – su žvynabudėmis. Galop, pasivaišinę seselių paruoštu sumuštinų kalnu, parskridome atgal į mūsų brangiąją maitintoją Seminariją.

Norite paklausti, o kur žadėtas grybų karas? Karas dar bus... Kai juos suvalgysime.

„KELMUTIS“

SEMINARIJOS KRONIKA

Rugpjūčio 27 d. – Po vasaros atostogų naujuosius studijų metus Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijoje pradėjo 55 seminaristai. Pirmajame kurse – 9, antrajame – 2, trečiajame 13, ketvirtajame – 14, penktajame – 11 ir šeštajame – 6 klierikai. Iš Vilniaus arkivyskupijos – 27 seminaristai, iš Kaišiadorių vyskupijos – 11, iš Panevėžio vyskupijos 16 alumnų, o taip pat - vienas brolis iš bazilijonų vienuolyno. Pirmojoje Seminarijos Rektoriaus konferencijoje kun. Robertas Šalaševičius pakvietė maldoje prisiminti vasarą mirusį Edvardą Gecevičių, 3 metus gyvenusį mūsų bendruomenėje ir asmeniškai perskaityti jo netekties ženklą.

Rugpjūčio 28 d. – Išklaušę kun. Žydrūno Vabuolo pranešimą apie refleksiją, supratome, kad dalykų įvardinimas – tai žmogaus būdas valdyti tikrovę. Idant vasaros įvykiai nenuplauktų užmaršties vandenynan, ėmėme reflektuoti vasarą, o gražiausias jos akimirkas net užrašėme.

Vakare įvyko labai spontaniškas ir nuoširdus prisistatymų vakaras. Kiekvienas kursas pasirodė kuo esąs, o pirmokams dar teko atlaikyti silpną senbuvų smalsių klierikų klausimų lietuį.

Rugpjūčio 29 d. – Pasimeldę iškilmingose sekmadienio Šv. Mišiose Seminarijos koplyčioje, pirmą kartą vykome susitikti su parapijų klebonais į liturginės praktikos vietas.

Rugpjūčio 30 d. – Naujųjų mokslo metų pradžios inauguracijos šventė. Ji prasidėjo Šv. Mišiomis Seminarijos koplyčioje. Eucharistijos šventimui vadovavo Audrys Juozas Kardinalas Bačkis, kartu meldėsi vyskupas Juozas Tunaitis, Kaišiadorių, Panevėžio vyskupijų dekanai ir visa Seminarijos bendruomenė.

Homilijoje Kardinalas klierikams linkėjo sielos akimis sutikti gyvą Jėzų, klausantis Dievo Žodžio, dalyvaujant kasdieniame Eucharistijos šventime ar išgyvenant Viešpaties artumą adoracijoje. Ganytojas ragino Jėzaus ieškoti gyvenimo įvykiuose, brolių ir seserų veiduose. Inauguracinę mokslo metų pradžios pasveikintą „Apaštalų, pranašų ir mokytojų tar-nysčių reikšmė Bažnyčiai“ skaitė Kaišiadorių vysku-

pilijos generalvikaras kun. dr. Algirdas Jurevičius. Jis apibūdino ankstyvasias tar-nystes ir nurodė jų panašumus su šių dienų Bažnyčia.

Rugpjūčio 30 – rugsėjo 3 d. – Dalyvavome kasmetinėse mokslo metų pradžios rekolekcijose, kurias vedė kun. Vytautas Merkys SJ.

Rugsėjo 4 d. – Išvažiavome piligriminę kelionę į Agloną (Latvija). Atvykę į Škeltovo miestelį, 13 kilometrų kulniavome pėsčiomis į Agluonos Švč. Mergelės

Marijos baziliką. Čia lietuviškai šventėme Šv. Mišias. O šventovės klebonas kun. Andrius Aglonietis papasakojo apie mūsų lanko-

ma šventovę, o taip pat nusivedė ir į vyskupų laidojimo kriptą, vaišino skania vakariene. Vakare visa Seminarijos bendruomenė Aglonos šventoriuje apėjo kryžiaus kelią, o ištvėringiausieji per naktį budėjo Švč. Sakramento adoracijoje.

Rugsėjo 5 d. – Aglonoje besisvečiuojančią mūsų Seminarijos bendruomenę aplankė Rezeknės vyskupas Janis Bulis. Jis papasakojo apie Bažnyčios padėtį Latvijoje. Vyskupas bendruomenei padovanojo medinį kryžių ir latviško šokolado. Mūsų Rektorių kun. Robertas Šalaševičius vyskupui įteikė Dievo Gailingumo paveikslą. Dalyvavome iškilmingame sekmadieninės Eucharistijos šventime. Pamaldose giedojo mūsų Seminarijos choras.

Rugsėjo 6 d. – 2004/05 mokslo metų rudens semestro paskaitų pradžia.

Rugsėjo 10 d. – Seminarijos šventėme Vyskupo Juozo Tunaičio auksinį 50 metų kunigystės Jubiliejų. J.E. Vyskupas Juozas Tunaitis Seminarijos koplyčioje aukojo Šv. Mišias. Prieš šventinę vakarienę klierikas Dainius Matukas Seminarijos vardu pasveikino Ganytoją garbingos sukakties proga.

Rugsėjo 11 d. – Grupelė seminaristų Naujojoje Vilnioje dalyvavo to krašto parapijų Jaunimo dienose. Klierikai apmąstė Kryžiaus kelio stotis, kartu su jaunimu šventė Eucharistiją ir žaidė tinklinį. Dvasininko kelią pasirinkusių žaidėjų komanda varžybas

draugiškai pralaimėjo.

Rugsėjo 12 d. – Pirmoji klierikų sekma-dieninės pastoracinės praktikos diena parapijose, ligoninėse ir kitose tarnystėse.

Rugsėjo 13 d. – Vakare surengta jau tradicine tapusi tokia šeimyniškai jauki Seminarijos kambarių laiminimo šventė. Po Dievo Žodžio pamaldų koplyčioje kunigai šlakstydami ir smilkdami iškilmingai šventino seminaristų kambarius, auditorijas, koridorius, net rektoratą.

Rugsėjo 15 d. – Seminarijos choras, nuvykęs Šiluvon į Švč. Mergelės Marijos Gimimo atlaidus, giedojo Akatistą, surengė iškilmingą asistą Šv. Mišiose. Grįždami giedoriai mėgavosi Karmėlavos cepelinais.

Rugsėjo 17 d. – Seminarijos vadovybė surengė „Priminimo“ konferenciją. Buvo primintos bendro gyvenimo taisyklės ir galimos pasekmės tiems, kas sugalvos jų nesilaikyti.

Rugsėjo 24 – 25 d. – V-VI kursų klierikai drauge su prof. hab. dr. Alfonsu Motuzu išvyko į piligriminę – pažintinę kelionę po liaudies pamaldumo vietas. Aplankytos Veprių ir Žemaičių Kalvarijos kryžiaus kelio stotys, Kretingos, Alsėdžių, Varnių, Maironių, Telšių, Kelmės, Šiluvos ir kitos bažnyčios.

Rugsėjo 25 d. ir spalio 2 d. – Būrelis klierikų nuvažiavo net už Simno nusiaubti gausiai užderėjusio Mariaus Žitkausko mamos tėviškės sodo. Ačiū mamai, kuri Seminarijos stalui dovanuoja 150 trilitrinių stiklainių sulčių, daugiau nei 20 dėžių obuolių marmeladui, taip pat cukinijų, kriaušių, slyvų, o klierikus vaišino cepelinais, vėdarais, bulvių plokštainiu, ožkos sūriu ir... davė pauostyti tikrų kanapių stiebų.

Spalio 8 d. – Seminarijoje vyko naujųjų bendruomenės narių „krikštynos“. Po ilgų pasiteisinimų ant kilimėlio prie rektorato, kūrybiškos kelionės žirnių nusėtais laiptais, skambių pasižadėjimų, į bendruomenės gyvenimą įvesdinti devyni pirmakursiai ir keturi kunigai: Danel Dikevič, Žydrūnas Vabuolas, Jurgis Vitkovski ir Vaclav Volodkovič

[vykius užfiksavo Marius TALUTIS (Vk.)]

Redaktorius: Saulius BUŽAUSKAS

Bendradarbiai: Deimantas BRAZIULIS, Sigitas GRIGAS, Justas JASĖNAS, Vytautas KIRKA, Edgaras KRASAUSKAS, Žydrūnas KUZINAS, Nerijus PAPIRTIS

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT – 08420 Vilnius
tel. (8 – 5) 279 62 77
El. paštas: teesie@vks.lcn.lt